מו א ב מיי׳ פ״ג מהלכות

סמג לאוין לד:

"ז ג מיי׳ פ״כ מהלכות

עדות הלכה י:

"ח ד מיי׳ פ״א מהלכות איסורי ביאה הלכה ה

ופט"ו מהל' סנהדרין הלכה יא סמג לאוין לו:

ים ה מיי׳ פי״ח מהלי איסורי ביאה הלכה ג סמג לאוין קפא טוש״ע

אה"ע סימן ו סעיף ח: ר מיי' פ"י מהלכום

תרומות הלכה יב:

בא ז מיי׳ פ״א מהלכות

ופט"ו מהל' סנהדרין הלכה

י סמג לאוין לו:

איסורי ביאה הלכה ז

ל) ובמ"א: לכומי ולכומיו. ל) [בס"מו. נכועי, ונכועין, ב) [לקמן ל. ע"ש], ג) [עי תוספות עמוד ב ד"ה לאחיוז, ד) ויבמות ה. קיד: קדושין כא: לה: לו. מכות ב. תמורה ד:], ה) יכמות נט: סא: עו. ממורה ל.. יא: יבמות ג. כריתות ה. ו) יבמות סח., ה) [ל"ל דתנן], ט) תרומות פ"ז מ"ב [כריתות ז.], י) [לקמן סו:], ל) בס"ח: כותי,

תורה אור השלם 1. וּבַת אַישׁ כֹּהֵן כִּי תַחֵל לזווח את אריה היא מְחַלֶּלֶת בָּאֵשׁ תִּשְּׂרֵף:

י קרא כא ס. 2. עֶרְוַת בָּת בִּנְךּ אוֹ בַת בִּתְּךָ לֹא תְנֵלֶה עֶרְוָתָן כִּי ערותה הנה: ויקרא יח 3. עֶרְוַת אִשָּׁה וּבְתָּה לֹא תְגַלֵּה אֶת בַּת בְּנָה וְאֶת תְגַלֵּה אֶת בַּת בְּנָה וְאֶת בת בתה לא תקח לגלות עֶרְוָתָהּ שַׁאֲרָה הַנְּה וְמָּה הָוא: ויקרא יח יז הָוא: אָשֶׁר יִקַח אֶת 4. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַח אֶת אשה ואת אמה זמה הוא ולא תהיה זמה בתוככם:

ויקרא כ יד ויקרא כ יד 5. ובת בּהֵן בִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר הָוֹא בִּתְרוּמַת הַקְּדָשִׁים לא תאבל:

. 6. ובַת כֹּהֵן כִּי תִהְיָה אַלְמָנֶה וּגְרוּשָׁה וְזֶברע אֵין אַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה וְזֶברע אֵין לָה וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ כִּנְעוּרֶיִהְ מִלֶּחֶם אָבִיהָ תאבל וְכָל זָר לֹאיאבל בּוֹ: ויקרא כב יג

הנהות הב"ח (א) גם' קמ"ל ומאי שנא:

לעזי רש"י .[אישוייד"א].

מוסף רש"י ואין בועלה בשריפה. אלא נחנק כשאר אשת אשת אש (מכות ב.). פנוי הבא על הפנויה כו' עשאה עד הענוית בו בב.... זונה. דלבעילת זנות קרי יייה (תמורה ל.). אתיא זונה (תמורה ל.). אתיא הנה הנה. לאיסורא, שכמו מאשתו וכן בת בתו ובת בנו תגלה, והרי בתו מאשתו בכלל בת אשתו, אבל בתו מאנוסתו לא משתמעא, דכתיב ערות אשה, ולשון אישות דעל ידי קידושין משמע, וגלי רחמנא בבת בתו ובת בנו מאנוסתו בהאי קרא ערות בת בנך או בת בתך, והכא לשון אישות לא כתיב, ואכתי בתו לא כתיב הכא, וילפינן בג"ש כתיב הכא בקרא דאנוסה כי ערותך הנה וכתיב בקרא אחרינא דאישות שארה בתו, אף כאן בתו כבת בתו ג ורנוי"ז חגיגה לשריפה, כתיב הכא בבתו מאשתו זמה היא וכתיב בשריפה זמה היא באש שרפו, מה להלן שריפה אף באו שריפה. ובתו מאנוסתו לש**תו** (יבמות ג.) מאחר שלמדת אנוסה מנשואה, ובנשואה כתיב זמה היא כמה דכתיב באנוסה דמי,

לאו דלא תתחתן בם (דברים ז) וכן נתין דהוא מן הגבעונים: בת איש כהן. איש יתירא למה לי אלא למדרש דאב הוא דבעינן איש כהן אבל בעל לא בעינן איש כהן ואף על פי שאינה כהנת אבת כהן קפיד קרא שתהא בת איש כהן ולא אשת כהן: רבי אליעור אומר כו'. לקמן בעי מאי קאמר: חיללה שבת בת סקילה. והיכי ס"ד דההל בה הכתוב משאר בנות ישראל לידון במיתה קלה: ומאי שנא מיניה דידיה. לענין שבת למה יחמיר לנו בנקיבות יותר מן הזכרים כהנים: איהו אשתראי שבת כו'. ומשו"ה היכא דלא אשתראי ליה מיהו לא תחמיר עליה: **הא לזנות כחיב**. ופנויה לאו זנות היא דאין לשון זונה אלא שזינתה ויצתה מתחת בעלה לאחרים כמו והושע טו כי זגית מעל אלהיך לשון מורדת ויולאה מזה לזה אשוויד"א בלע"ז: כדר"א. במסכת יבמות בהבא על יבמתו ומא:ן: עשאה זונה. ליפסל מן הכהונה אלמא זנות מיקרייא: מאי נינהו. מאי קאמר לן קרא: שוינתה מאביה. בתמיה: אמיא הנה הנה. כתיב בבת בנו ובבת בתו (ויקרא יח) ערות בת בנך או בת בתך וגו' כי ערותך הנה וכתיב בבת חשתו (שם) שחרה הנה זימה היא מה באשתו עשה בתה כבת בתה דכתיב (שם) ערות אשה ובתה וגו' אף כאן חייב על בתו כעל בת

בתו ומן ק"ו לא תייתיה דאין עונשין מן הדין אבל גזרה שוה הוי כאילו מפורש בו דהא להך דרשה איכתיב הנה יתירה: התיה זימה זימה. לידון

בשריפה כתיב הכא זימה היא וכתיב בשריפה זימה (שם כ) באש ישרפו וגו': סלקא דעסך אמינא. האי אביה

קרא יתירא הוא דגליא שריפה בבת כהן שזינתה מאביה לאפוקי מגזירה שוה דרבה התה למימר דלה תידרוש ליה לישראל הבא על בתו בשריפה דמדגלי רחמנא כו' קא משמע לן היא מחללת דבזינתה [עם] שאר כל

אדם קאמר: לאו בם כהן היא. בחמיה. למה לי איש יתירא לריבויי: כי סחל לזגוס. כשהיא מתחללת על ידי זגות וזו נתחללה כבר ע"י

ובתר דאייתינן זמה לשאר דידיה ילפינן בה שריפה בזמה זמה (לקמן עה:). המשך מוסף רש"י בסוף המסכת.

ונידונית במיחה חמורה כאילו זנתה מחמיה דבסקילה וה״ק אביה בשריפה הסמוכה למיתת אביה דנחיתא מינה דרגא דהיינו נשואה בת ישראל הכא בבת כהן הוציאה הכתוב להחמיר בשריפה ושהיא למעלה משריפה כגון ארוסה את חמיה דיינין לה כדין כלתו דבסקילה. יש לגמגם אמאי נקיט את חמיה תיפוק ליה דכן דינה בסקילה אחרי שלא יצאה מן הכלל ומיהו הא מתקפינן אתקפתא אחריתי ומפקינן ליה מטעמא:

וחזור ולמוד בה שריפה מאיש אשר יקח את אשה ואת אמה זמה היא כאש ישרפו אותו ואמהן (חגיגה יא:) או: מעיקרא מייחיט לה בהנה הנה והדר בזמה זמה, כמיב הכא כי ערותך הנה וכתיב בשאר אשתו שארה הנה, מה להלן זמה עמו אף כאן זמה עמו,

אין לי אלא שנשאת לכהן. לקמיה פריך מהיכא תיתי הא אטו משום דניסת ללוי וישראל לאו בת כהן היא: חלל. כהן שנשא גרושה או זונה וילדה לו בן מיקרי חלל מן הכהונה כדכתיב (ויקרא כא) לא יחלל זרעו: **עובד כוכבים:) נסין וממור.** אע"פ שאסורין לבא בקהל יש להם קידושין והרי היא אשת איש דקדושין תופסין בחייבי לאוין. ואע"ג דהאי מתניתין ר"ע דדריש וי"ו ושמעינן ליה דאין קדושין תופסין בחייבי לאוין. ואע"ג דהאי מתניתין ר"ע דדריש וי"ו ושמעינן ליה דאין קדושין תופסין בחייבי לאוין. וינמוח י:] איכא מנא ביבמות (דף מט) דאים ליה אליבא דר"ע דכי אמר ר"ע אין קדושין תופסין בחייבי לאוין ה"מ בחייבי לאוין דשאר אבל בחייבי לאוין גרידי לא אמר. עובד כוכבימה) איכא

אָאין לי אָלא שניםת לכהן ניִםְת ללוי *אָין

ולישראל לעובד כוכבים י לחלל לממזר

ולנתין מניין ת"ל יובת איש כהן אע"פ שאינה

כהנת שיהיא בשריפה יואין בועלה בשריפה

היא בשריפה יואין זוממיה בשריפה רבי אליעזר אומר את אביה בשריפה

ואת חמיה בסקילה אמר מר יכול אפילו חיללה שבת חיללה שבת בת

סקילה היא אמר רבא הא מני ר"ש היא דאמר שריפה חמורה סד"א

הואיל ואחמיר בהו רחמנא בכהני דרבי בהו מצות יתירות תידון בשריפה

בשריפה קא משמע לן יכול אפילו פנויה הא לזנות כתיב כדר"א דאמר

בר אבודימי אתיא יהנה יהנה אתיא יומה יומה איצטריך סד"א קרא לאפוקי מדרבא מדגלי רחמנא בבת כהן ולא בבת ישראל קמ"ל בת כהן אין לי אלא שניסת לכהן ניסת ללוי לישראל ולעובד כוכבים ולחלל לנתין

ולממזר מניין תלמוד לומר בת איש כהן אף על פי שאינה כהנת משום

דאינסבא להו להני לאו בת כהן היא ותו מידי כהנת לכהן כתיב סד"א

יכי תחל לזנות אמר רחמנא הני מילי היכא דקא מתחלא השתא אבל

הא כיון דקא מתחלא וקיימא מעיקרא "דאמר מר יובת כהן כי תהיה לאיש

זר ייכיון שנבעלה לפסול לה פסלה ללוי וישראל נמי יושבה אל בית

אביה כנעוריה מכלל דכי איתיה גביה לא אכלה אימא לא תידון בשריפה

קמ"ל ודלא כר"מ ∘דתניא ∘בת כהן שניםת לישראל ואכלה תרומה משלמת

את הקרן ואינה משלמת את החומש ומיתתה בשריפה יוניסת לאחד מן

הפסולין משלמת קרן וחומש ומיתתה בחנק דברי ר' מאיר וחכמים אומרים

יזו וזו משלמות קרן ולא חומש ומיתתן בשריפה ר"א אומר את אביה בשריפה

ואת חמיה בסקילה מאי את אביה ואת חמיה אילימא את אביה מאביה

ואת חמיה מחמיה מאי איריא בת כהן אפילו בת ישראל גמי בתו בשריפה

יוכלתו בסקילה אלא את אביה ברשות אביה ואת חמיה ברשות חמיה

כמאן אי כרבגן האמרי נשואה יצאת לשריפה ולא ארוסה אי כרבי שמעון

האמר אחת ארוסה ואחת נשואה בשריפה ואי כרבי ישמעאל האמר

ארוסה יצאת לשריפה ולא נשואה את חמיה חנק הוא שלח רבין משמיה

דרבי יוםי ברבי חנינא כך היא הצעה של משנה לעולם כרבנן והכי קאמר כל

שהוא למטה ממיתת אביה ומאי ניהו נשוא' בת ישראל דאילו נשוא' בת ישראל

בחנק הכא במיתת אביה בשריפה כל שהיא למעלה ממיתת אביה ומאי ניהו

ארוסה בת ישראל דאילו ארוסה בת ישראל בעלמא בסקילה הכא במיתת חמיה

בסקילה מתקיף לה ר' ירמיה מידי למעלה למטה קתני אלא אמר רבי ירמיה

הא מני ר"ש היא. אע"ג דר"ם לא דריש וי"ו דושופטיך בפרק קמא (דף יד. ושם) הכא דריש:

קא משמע לן 🐠 מאי שנא מיניה דידיה סלקא דעתך אמינא איהו דאשתריא ליה שבת לגבי עבודה היא כיון דלא אשתריא שבת לגבה אימא תידון ®פנוי הבא על הפנויה שלא לשום אישות עשאה זונה או אינו אומר אביה אלא להוציא את כל אדם אלא מאי ניהו שזינתה מאביה מאי איריא בת כהן יאפילו בת ישראל גמי יראמר רבא אמר לי רב יצחק

רבינו חננאל אמר מר יכול אפילו חיללה שבת והא בחילול חיקקה שבונ הוא ב..... שבת בת סקילה היא מפקינן לה לשריפה מפקינן לה לשריפה לקולא. ואוקמא מתניתא דא לרבי שמעון היא דקסבר שריפה חמורה . מהו דתימא נחמיר עליה ואקשינן ומאי שנא דאביה אם חילל שבת נידון סלקא דעתך אמינא איהו אישתריא ליה שבת בעבודה במקדש כו׳. יכוק אפי׳ פנויה וכרבי אלעזר דאמר פנוי הבא על הפנויה זונה קמ"ל דבעינן זנות עם . ויקת הבעל לדברי הכל או שזינתה עם אביה ודחי האי מאי איריא בת כהן בשרפה כדרבה דאמר אמר לי רר יצחה רר ארדימי וימה. פי׳ בבת בנו ובבת רחו כחיר הוה וכחיר בתה (כתיב) שארה הנה זמה היא ומצא רה הוה הנה יליף הנה מהנה מה . אילו כתיב בהן הנה וזמה עמה. וכתיב קרא אחרינא ואיש אשר יקח את אשה יאת אמה זמה היא באש זמה דכתיב הכא מופנה הוא לדין ממנו בכל מקום שכתב בו זמה בשרפה כמו אלו הנה נמצא כל אדם עם יכולן דינו עמהן בשרפה יאמרינן סד"א מדגלי רחמנא בת כהן עם אביה בשריפה מכלל שבת בשריפה מכלל שבת ישראל עם אביה אינה בשרפה ולאפוקי מג"ש דיליף רבה קמ"ל דלא יאסיק׳ כי הא דתניא בת בהז שנישאת לישראל או אפילו לכותי ולחלל ולנתין ואכלה בתרומה משלמת קרן ל) וחומש ואם זינתה נידונת בשריפה יאע״פ שנתחללה: אמר מר ר' אליעזר אומר את אביה (היא מחללת היא) ואת בשרפה בסקילה. ואמרינן מאי את

את אביה שזינתה מאביה

ואת חמיה שזינתה את אוני חמיה. מאי אתא ר׳ אליעזר לאשמעינן כולי עלמא

י ואפילו בת ישראל בתו

אלא את אביה ברשות

אביה כלומר ארוסה ואת

נשואה כמאן לא כרבנן

נשואין שנשאת לחלל לנחין ולממזר נתחללה מן התרומה אפי׳ ימות וזרע אין לה לא חשוב עוד אל בית אביה כנעוריה ונפסלת נמי מן הכהונה שלא תינשא עוד לכהן וכולה יליף ביבמות בפרק אלמנה (דף סח.): לפסול לה. כגון נתין וממזר: פסלה. עולמית מתרומה ומכהונה. והתם פריך האי מיצעי ליה לגופיה זר שאינו כהן לא תאכל בתרומה בחייו ומשני ליה התם. וחלל אע"ג דלא פסיל לה הוא דהא כשר לבא בקהל יליף לה בפרק אלמנה לכהן גדול (יבמוח דף סט.) מלא יחלל זרעו [ויקרא כא] מקיש זרעו לו מה הוא פוסל אף זרעו פוסל דכהן גדול הבא על האלמנה פוסל מן הכהונה ומן התרומה דיליף לה מלא יחלל שני חילולין במשמע שמחלל אותה ואת הולד: ללוי וישראל נמי. אע"פ שאינה מחוללת עולמית מיהו כל ימי חייו מחוללת מן התרומה כדכתיב ושבה וגו': **ודלא כר"מ.** הא דאמרן לעיל בת כהן הנשואה לממזר בקדושתה קיימת ונידונית בשריפה דלה כרבי מאיר: והכלה בסרומה בשוגג. דגבי זר איכה חיוב קרן וחומש: משלמת הם הקרן. דכיון דלא זכי לה רחמנא בגוה גזילה היא אללה: ואינה משלמם אם החומש. דלאו זרה היא הואיל וראויה לחזור אם ימוח בעלה וזרע אין לה: <mark>ומיססה בשריפה</mark>. אם זינתה: **נשאת לאחד מן הפסולים.** שנפסלה עד עולם ונתחללה הרי היא כזרה גמורה: **מאביה.** שזינתה מאביה: כלסו בסקילה. במתני' (דף נג.): ברשות אביה. ארוסה: ברשות חמיה. נשואה: אי כרבנן. דאמרי סקילה חמורה איפכא מיבעי ליה דהא ארוסה חמורה מנשואה ולדידהו נשואה יצתה מכלל בת ישראל מחנק לשריפה ולא ארוסה מסקילה לשריפה: ואי כרבי שמעון. דאית ליה שריפה חמורה מסקילה הא אמר אחת ארוסה ואחת נשואה יצאו לשריפה: ואי כר' ישמעאל. הא דאמר שריפה חמורה כר' ישמעאל דאמר לקמן בשמעחא וע"בן ארוסה ינאת לשריפה ולא נשואה דיליף לה מבנין אב דבארוסה הכתוב מדבר: את **חמיה חנק הוא**. כדין בת ישראל דהא לא יצתה מכללה: כך הנעה. של משנת ר״א כמו שהיא שנויה ולא תפכה ולעולם כרבנן דאית להו איפכא ארוסה בסקילה נשואה בשריפה ואיהו נמי הכי אמר כל שהיא בבת ישראל שזינתה מאחר: למטה ממיחת אביה. שריפה כלומר במיתה שהיא קלה משריפה כגון נשואה דחנק בעלמא הוא הכא בבת כהן במיתת אביה כו׳ כאילו זינתה מאביה ובשריפה: כל שהיא. בבת ישראלית למעלה ממיתת אביה כגון ארוסה דבסקילה ה״נ בבת כהן לא יצאת מכללה להקל

. ולא כרבי שמעון ולא כרבי ישמעאל ושקלו וטרו בה ודברים פשוטים הם. ואוקמא רבינא דהוא בתרא הכי לעולם כרבנן דאמו ארוסה בת כהן בסקילה והנשואה בשרפה ואפיך אימא הכי את אביה בסקילה כלומר זינתה ברשות אביה והיא ארוסה בסקילה ברשות חמיה נשואה בשרפה. והאי דקתני את אביה בשרפה סירכא נקט. כלומר כל בת עם אביה בשרפה וכלתו בסקילה.

שלח רבין משמיה דר׳ יוסי בר׳ חנינא כך הצעה של משנה. את אביה בשרפה ואת חמיה בסקילה והכי קאמר בת כהן כל שלח רבין משמיה דר׳ יוסי בר׳ חנינא כך הצעה של משנה. את אביה בשרפה ומאי ניהי נשואה בחנק בת כהן נשואה שוינתה דינה בשרפה ככל בת שזינתה עם אביה שהיא בשרפה. וכל שמיתתה למעלה ממיתת אביה שזינתה עם אביה ומאי ניהי נחוסה דינה בחנק בת כהן נשואה שוינתה שוינתה עם אביה שהיא בשרפה כל בת שזינתה עם אביה ומאי ניהי נמות כלה שזינתה עם חמיה בסקילה. ורבי אליעזר כרבנן סבירא ליה דאמר נשואה בת כהן יצאה לשרפה ולא ארוסה אלא ארוסה אפילו בת כהן בסקילה ואע"ג דרמי ירמיה מידי למטה ולמעלה קתני.

לעולם